

Anonimizirana verzija

Prijevod

C-798/23 – 1

Predmet C-798/23 [Abbottly]ⁱ

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

21. prosinca 2023.

Sud koji je uputio zahtjev:

Supreme Court (Irska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

21. prosinca 2023.

Žalitelj:

Minister for Justice

Druga stranka u žalbenom postupku:

SH

SUPREME COURT (VRHOVNI SUD, IRSKA)

S:AP:IE:2022:000116

[omissis] [Članovi sastava koji donosi presudu]

[omissis]

[Referentna oznaka i naziv nacionalnog predmeta]

ODLUKA OD 21. PROSINCA 2023.

KOJOM SE UPUĆUJE ZAHTJEV ZA PRETHODNU ODLUKU

SUDU EUROPSKE UNIJE U SKLADU S

ⁱ Naziv ovog predmeta je izmišljen. On ne odgovara stvarnom imenu nijedne stranke u postupku.

ČLANKOM 267. UGOVORA

Žalba koju je žalitelj podnio 4. studenoga 2022. protiv presude i rješenja High Courta (Visoki sud, Irska) ([*omissis*] [ime i prezime suca High Courta (Visoki sud)]) donesenih 27. srpnja 2022., kojima se odbija predaja druge stranke u žalbenom postupku Republici Latviji na temelju uhidbenog naloga od 26. veljače 2021. koji se odnosi na tu stranku, te radi donošenja rješenja o ukidanju navedene presude i navedenog rješenja na temelju predmetne žalbe podnesene radi rasprave pred ovim sudom 11. svibnja 2023. i kao što je to u njoj navedeno

S obzirom na navedeno i na odluku ovog suda od 19. siječnja 2023. kojom se odobrava podnošenje žalbe u ovom predmetu, na temelju navedene žalbe i radi donošenja navedenog rješenja [*omissis*]

ODLUČENO JE da će se donijeti presuda u ovom predmetu

te s obzirom na to da [*omissis*] je donošenje presude određeno za 14. prosinca 2023. [*omissis*]

i da se čini da su činjenice i postupak onakvi kakvima su navedeni i uključeni u ovdje priloženoj odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku

i da se, nadalje, ovom sudu čini da rješavanje spora između stranaka u ovom predmetu otvara pitanja koja se odnose na smisao i doseg pojma „*suđenje koje je rezultiralo odlukom*” iz članka 4.a Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP

SUPREME COURT (VRHOVNI SUD) ODLUČIO JE UPUTITI Sudu Europske unije, u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, sljedeća pitanja kako su navedena u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku:

1. Ako se predaja tražene osobe zahtijeva radi izvršenja kazne oduzimanja slobode koja joj je izrečena zbog povrede uvjetâ ranije određene kazne policijskog nadzora, u okolnostima u kojima je sud koji je izrekao tu kaznu oduzimanja slobode raspolagao diskrecijskom ovlašću za izricanje kazne oduzimanja slobode (ali ne i za određivanje trajanja takve kazne u slučaju njezina izricanja), smatra li se postupak koji je doveo do izricanja te kazne oduzimanja slobode dijelom „*suđenja koje je rezultiralo odlukom*” u smislu članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP?

2. Može li se smatrati da se na odluku o pretvaranju kazne policijskog nadzora u kaznu oduzimanja slobode u okolnostima navedenima u prvom pitanju, koja je imala za cilj ili posljedicu izmjenu vrste i/ili visine kazne ranije izrečene traženoj osobi i, konkretno, kazne policijskog nadzora koja je činila dio ranije izrečene kazne, primjenjuje iznimka iz točke 77. presude Ardic?

TE SE NALAŽE prekid [omissis] žalbenog postupka do [omissis] donošenja odluke Suda Europske unije o zahtjevu za prethodnu odluku koji se odnosi na navedena pitanja [omissis].

[omissis] [Ime i prezime]

ZAMJENIK TAJNIKA

[omissis] [Ime i prezime]

PREDSJEDNIK SUDA

Dovršeno 21. prosinca 2023.

**AN CHUIRT UACHTARACH
SUPREME COURT (VRHOVNI SUD)**

S:AP:IE:2022:00116

[2023] IESC 37

[omissis] [Suci u sastavu suda]

[omissis]

[omissis] [Ponovno navođenje stranaka]

Odluka suda kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku od 14. prosinca 2023.

Uvod

- 1 Supreme Court (Vrhovni sud) odlučio je u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije uputiti Sudu Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud) dva pitanja koja se odnose na smisao i doseg pojma „*sudjenje koje je rezultiralo odlukom*” iz članka 4.a Okvirne odluke Vijeća 2002/584/PUP, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka). U pogledu tog je elementa članka 4.a već donesena opsežna sudska praksa Suda, koja obuhvaća i nedavnu presudu Suda u spojenim predmetima C-514/21 i C-515/21, ECLI:EU:C:2023:235 (u daljnjem tekstu: presuda LU).

Činjenice

- 2 Općinski sud u Valmieri i Općinski sud u Jēkabpilsu osudili su 2014. osobu SH (u daljnjem tekstu: druga stranka u žalbenom postupku) za dva kaznena djela, pri čemu je u svakom od tih postupaka dotičnoj osobi izrečena kazna zatvora i određen „*policijski nadzor*”. Te su kazne 27. listopada 2015. objedinjene, što je dovelo do kumulativne kazne oduzimanja slobode u trajanju od četiri godine i devet mjeseci te do stavljanja pod policijski nadzor tijekom tri godine.
- 3 Policijski nadzor jest „*sporedna kazna koju sud može izreći kao obveznu mjeru kako bi nadzirao ponašanje osobe puštene iz ustanove u kojoj je boravila dok joj je bila oduzeta sloboda i kako bi se na tu osobu mogla primjenjivati ograničenja koja odredi policijska ustanova*” (članak 45. latvijskog Kaznenog zakona). Razdoblje policijskog nadzora počinje teći nakon što je kazna oduzimanja slobode odslužena.
- 4 Osoba SH je za vrijeme svojeg boravka u zatvoru usmeno i pismeno obaviještena o tome da se, kao jedna od obveza u okviru policijskog nadzora, mora javiti Policijskoj postaji u Jēkabpilsu (prema mjestu svojeg boravišta) u roku od tri radna dana od puštanja na slobodu (predviđenog za 22. kolovoza 2019.). Obaviještena je i o tome da neispunjavanje zahtjeva javljanja navedenoj policijskoj postaji može dovesti do izricanja upravne sankcije u skladu s člankom 177. latvijskog Zakonika o upravnim prekršajima. Potpisala je primjerak pisane obavijesti kako bi potvrdila da je razumije.
- 5 Osoba SH puštena je na slobodu kako je i predviđeno, no nije se javila Policijskoj postaji u Jēkabpilsu. Zbog toga ju je Općinski sud u Zemgaleu 11. svibnja 2020., te ponovno 27. svibnja 2020., proglasio krivom za počinjenje „*upravnog prekršaja*” na temelju članka 177., pri čemu su joj izrečene novčane kazne u iznosu od 30 eura odnosno 40 eura.
- 6 Latvijskim pravom predviđa se da, ako osoba koja je stavljena pod policijski nadzor u zloj vjeri povrijedi uvjete tog nadzora, sud „*može zamijeniti trajanje sporedne kazne koja još nije odslužena oduzimanjem slobode, pri čemu dva dana policijskog nadzora računa kao jedan dan oduzimanja slobode*”. Smatra se da je prekršaj počinjen u zloj vjeri ako je osobi dva puta u roku od jedne godine izrečena upravna kazna (članak 45. stavci 5. i 6. latvijskog Kaznenog zakona). Takva odluka nije obvezna, čak i ako se utvrdi da je prekršaj počinjen u zloj vjeri:

„U slučaju relevantnih okolnosti (odnosno ako postoje okolnosti koje opravdavaju da osuđenik ne mora odslužiti kaznu), sud može odbiti zahtjev.”

(Vidjeti dopis Općinskog suda u Zemgaleu od 17. ožujka 2022.)
- 7 U lipnju 2020. Odjel za javni red pri Policijskoj postaji u Jēkabpilsu podnio je Općinskom sudu u Zemgaleu zahtjev za pretvaranje preostalog razdoblja policijskog nadzora pod koji je stavljena osoba SH u „*oduzimanje slobode*”.

Sudski poziv poslan je 25. lipnja 2020. preporučenom poštom na prijavljeno mjesto boravišta osobe SH u Jēkabpilsu. Taj poziv nije preuzet te je vraćen pošiljatelju 31. srpnja 2020.

- 8 Rasprava je održana na Općinskom sudu u Zemgaleu 19. kolovoza 2020. Osoba SH nije bila prisutna te je rasprava održana u njezinoj odsutnosti. Na taj je dan sud donio pisanu odluku kojom se nalaže pretvaranje preostalog razdoblja policijskog nadzora, konkretno razdoblja od dvije godine i dva dana, u kaznu oduzimanja slobode u trajanju od jedne godine i jednog dana, u skladu s omjerom od 2:1 koji se popisuje člankom 45. stavkom 5. Kaznenog zakona.
- 9 Prijepis sudske odluke dostavljen je osobi SH, ali vraćen je pošiljatelju zbog nepreuzimanja. Osoba SH imala je mogućnost podnijeti tužbu protiv odluke Općinskog suda u Zemgaleu, no to nije učinila.
- 10 U odnosu na osobu SH izdan je 26. veljače 2021. europski uhidbeni nalog (EUN) radi izvršenja kazne oduzimanja slobode koju je Općinski sud u Zemgaleu izrekao 19. kolovoza 2020.

Stajališta stranaka

- 11 Glavni argument koji je istaknuo Minister for Justice and Equality (ministar pravosuđa i jednakosti, u daljnjem tekstu: ministar) odnosio se na to da se člankom 4.a, odnosno člankom 45. European Arrest Warrant Acta iz 2003. (Zakon iz 2003. o europskom uhidbenom nalogu, u daljnjem tekstu: Zakon iz 2003.), kojim su odredbe članka 4.a prenesene u irsko pravo, predviđa da se predaja može odbiti samo ako se „*sudjenje koje je rezultiralo odlukom*” održalo u odsutnosti tražene osobe i ako uvjeti iz članka 4.a nisu ispunjeni na neki drugi način. Tvrdio je da u ovom slučaju nije riječ o „*sudjenju koje je rezultiralo odlukom*” koje se održalo u odsutnosti osobe SH jer rasprava koja je pred Općinskim sudom u Zemgaleu održana 19. kolovoza 2020. nije predstavljala „*sudjenje koje je rezultiralo odlukom*” u smislu članka 4.a. Istaknuo je da se, ako postupak ili rasprava ne predstavljaju „*sudjenje koje je rezultiralo odlukom*”, članak 4.a, odnosno članak 45., ne primjenjuju te stoga ne mogu služiti kao osnova za odbijanje predaje.
- 12 Nije sporno da osoba SH nije bila prisutna niti zastupana na raspravi održanoj 19. kolovoza 2020., nego se pitanje odnosi na to predstavlja li rasprava koja je održana na taj datum „*sudjenje koje je rezultiralo odlukom*”. U okviru upućivanja na presudu u predmetu C-571/17 PPU, Ardic, ECLI:EU:C:2017:1026 (u daljnjem tekstu: presuda Ardic) i na kasniju presudu u predmetu LU ministar je na temelju tih presuda tvrdio da odluka o izvršenju ili primjeni ranije izrečene kazne oduzimanja slobode ne predstavlja „*odluku*” u smislu članka 4.a, osim u ograničenim okolnostima, i da činjenica da je takva odluka donesena u odsutnosti ne predstavlja razlog za odbijanje, nego se, upravo suprotno, zbog nje isključuje mogućnost odbijanja.

- 13 Druga stranka u žalbenom postupku istaknula je niz argumenata. Konkretno, druga stranka u žalbenom postupku uputila je na presudu Ardic i na stajalište u točki 77., prema kojem pojam „odluka” ne obuhvaća odluku o izvršenju ili primjeni ranije izrečene kazne oduzimanja slobode, osim u slučaju kad ta odluka ima za cilj ili posljedicu izmjenu bilo vrste ili visine te kazne i kad je tijelo koje ju je donijelo pritom raspolagalo određenom diskrecijskom ovlašću. Tvrdila je da rasprava u okviru koje se mjera policijskog nadzora pretvara u kaznu oduzimanja slobode obuhvaća nešto više od odluke o izvršenju ili primjeni ranije izrečene kazne, primjerice odluke o ponovnoj izvršnosti uvjetne osude ili odluke o opozivu privremenog puštanja na slobodu. Prema mišljenju druge stranke u žalbenom postupku, takvom se raspravom mijenjaju priroda i/ili visina ranije izrečene kazne. Tvrdila je da rasprava koja je održana pred Općinskim sudom u Zemgaleu nije „jednaka raspravi u pogledu izvršenja uvjetne osude”. Činjenica da je za izračun razdoblja tijekom kojeg bi drugoj stranci u žalbenom postupku trebala biti oduzeta sloboda upotrijebljena matematička formula, prema njezinu mišljenju, ne mijenja činjenicu da je ovdje zapravo bila riječ o suđenju koje je rezultiralo odlukom u smislu članka 4.a Okvirne odluke. U biti tvrdi da je odluka imala za cilj ili posljedicu izmjenu ranije izrečene kazne i da je bila riječ o diskrecijskoj odluci, zbog čega je ona obuhvaćena područjem primjene članka 4.a.
- 14 Druga stranka u žalbenom postupku nadalje je istaknula da su u presudi LU primijenjena načela iz presude Ardic kako bi se zaštita prava na pošteno suđenje na temelju članaka 47. i 48. Povelje Europske unije o temeljnim pravima i članka 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (EKLJP) proširila na rasprave koje se vode u odsutnosti stranke, a koje se odnose na kaznena djela koja dovode do ponovne izvršnosti ranije izrečene kazne odnosno opoziva uvjetne osude u okviru zasebne rasprave. Tvrdila je da odbijanje njezine predaje nije zahtijevalo nikakvo proširenje ili izmjenu pojma „suđenja koje je rezultiralo odlukom” kao autonomnog pojma prava Unije. Tvrdila je da joj nije bila izrečena kazna zatvora koja je preinačena u uvjetnu osudu. Umjesto toga, „izrečena joj je mjera policijskog nadzora, a kazna je izrečena za nepostupanje u skladu s tom mjerom”. U okviru rasprave u odsutnosti održane pred Općinskim sudom u Zemgaleu vrsta kazne izmijenjena je u kaznu zatvora. S obzirom na to, druga stranka u žalbenom postupku tvrdila je da se presudom LU osigurava kontinuirana potpora odbijanju njezine predaje na temelju članka 4.a i članka 45. Zakona iz 2003.
- 15 Ministar je razmotrio presudu Suda u predmetu LU i tvrdio da zaključci u tom predmetu nisu relevantni za činjenice u ovom predmetu. Istaknuo je da se upravni postupak u kojem su drugoj stranci u žalbenom postupku izrečene novčane kazne ne može izjednačiti s postupkom u kojem je donesena osuđujuća kaznena presuda, kao što je onaj o kojem je riječ u presudi LU. Stoga je tvrdio, pozivajući se pritom na presude Ardic i LU, da za potrebe članka 4.a „suđenje koje je rezultiralo odlukom” ne uključuje odluku koja se odnosi isključivo na izvršenje ili primjenu pravomoćne kazne oduzimanja slobode izrečene u kaznenom postupku, uz jednu iznimku, a to je kad odluka „utječe na utvrđenje krivnje ili ima za cilj ili učinak izmjenu vrste ili visine te kazne i kad [...] tijelo [...] raspola[že] određenom

diskrecijskom ovlašću” (vidjeti presudu LU, t. 53.). Istaknuo je da se diskrecijska ovlast u odlučivanju o opozivu odgode izvršenja kazne ne smije izjednačiti s diskrecijskom ovlašću u pogledu „vrste ili visine te kazne”. Naglasio je da, iako je latvijski sud imao diskrecijsku ovlast, ona je bila ograničena i nije podrazumijevala izvršavanje diskrecijske ovlasti u pogledu vrste ili visine kazne. Istaknuo je da, ako je latvijski sud izvršavao svoju diskrecijsku ovlast kako bi opozvao policijski nadzor, njegove mogućnosti u pogledu vrste ili visine kazne koju treba izreći bile su strogo ograničene pravom te se stoga ne može ozbiljno tvrditi da je sud raspolagao diskrecijskom ovlašću u pogledu vrste ili visine kazne. Slijedom toga, ministar je tvrdio da rasprava održana 19. kolovoza 2020. nije predstavljala „*suđenje koje je rezultiralo odlukom*” u smislu članka 4.a i članka 45.; stoga se članak 45. nije primjenjivao i nije bilo dopušteno odbiti predaju na temelju tog članka.

Napomene

- 16 Ovaj je sud dobro upoznat s presudama Suda u predmetima Ardic i LU. U presudi ovog suda o kojoj je ovdje riječ upućuje se na načela utvrđena u točkama 70. do 72. presude Ardic, koja su ponovljena u novijoj presudi LU u točkama 46. i 47., u kojima je Sud iznio sljedeće napomene:

„46. Kao prvo, valja podsjetiti na to da se Okvirnom odlukom 2002/584 nastoji – uvođenjem pojednostavnjenog i učinkovitijeg sustava predaje osuđenih osoba ili osoba osumnjičenih da su prekršile kazneni zakon – olakšati i ubrzati pravosudna suradnja u svrhu pridonosa ostvarenju cilja dodijeljenog Europskoj uniji da postane područje slobode, sigurnosti i pravde, zasnivajući se pritom na visokoj razini povjerenja koje mora postojati između država članica [...].

47. U tu svrhu, iz navedene okvirne odluke, osobito njezina članka 1. stavka 2., proizlazi to da je izvršenje europskog uhidbenog naloga načelo, dok je odbijanje njegova izvršenja zamišljeno kao iznimka koja se mora usko tumačiti (presuda od 31. siječnja 2023., Puig Gordi i dr., C-158/21, EU:C:2023:57, t. 68. i navedena sudska praksa).”

- 17 Ovaj sud sklon je smatrati da je postupak koji se vodio u Latviji sličan onomu u kojem se odlučuje o ponovnoj izvršnosti uvjetne osude, koji sam po sebi, kao što to jasno proizlazi iz presude Ardic, nije obuhvaćen područjem primjene članka 4.a. Prisilna priroda policijskog nadzora može se izjednačiti s obvezama koje se u pravilu propisuju za uvjetne osude. Presuda Suda u predmetu Ardic pruža određenu pomoć u tom pogledu. U točkama 75. i 76. presude u tom predmetu Sud je utvrdio da se na pravomoćnu osuđujuću sudsku odluku protiv određene osobe, uključujući dio odluke kojom se određuje kazna oduzimanja slobode, „*potpuno primjenjuje navedeni članak 6. EKLJP- a*”, međutim, kao što se to navodi u točki 75., iz sudske prakse ESLJP-a jasno proizlazi da se ta odredba ne primjenjuje na pitanja načina izvršenja i primjene takve kazne oduzimanja

slobode. Sud je zatim u točki 76. istaknuo da drukčije vrijedi samo u slučaju kad se „*nakon odluke o krivnji određene osobe kojom je ona osuđena na kaznu oduzimanja slobode novom sudskom odlukom mijenja bilo vrsta ili visina ranije izrečene kazne*” te je u istoj točki naveo dva primjera, prvi se odnosio na situaciju u kojoj se kazna zatvora zamjenjuje mjerom protjerivanja, pri čemu je uputio na predmet iz Španjolske, a drugi na situaciju u kojoj se produžava trajanje ranije izrečenog pritvora, pri čemu je uputio na predmet iz Ujedinjene Kraljevine. Stoga je [Sud] u točki 77. zaključio da pojam „*odluka*” iz članka 4.a stavka 1. Okvirne odluke „*ne obuhvaća odluku o izvršenju ili primjeni ranije izrečene kazne oduzimanja slobode*”, osim u slučaju kad ta naknadna odluka ima za cilj ili posljedicu izmjenu vrste ili visine te kazne i kad je tijelo koje ju je donijelo pritom raspolagalo određenom diskrecijskom ovlašću. Stoga valja postaviti pitanje je li odluka o kojoj je riječ utjecala na vrstu ili visinu kazne oduzimanje slobode koja je pravomoćnom osuđujućom odlukom izrečena osobi na koju se odnosi. Sud je zatim u točki 79. istaknuo da postupci o kojima je bila riječ u tom predmetu i u kojima su donesene odluke o opozivu nisu imali za cilj provođenje preispitivanja osnovanosti predmetâ, nego su se odnosili samo na posljedice za osuđenika koji nije postupio u skladu s tim obvezama. [Sud] je potom u točki 81. zaključio kako slijedi:

„[...] odluke o opozivu uvjetne odgode izvršenja [...] imaju za posljedicu samo to da dotična osoba mora maksimalno odslužiti ostatak trajanja prvotno izrečene kazne. Ako se, kao što je to u predmetu iz glavnog postupka, uvjetna odgoda izvršenja opozove u cijelosti, osuda ponovno proizvodi sve svoje učinke, a određivanje visine kazne koju je preostalo izvršiti predstavlja tek aritmetičku operaciju, pri čemu se broj već odsluženih dana zatvora jednostavno oduzima od ukupne visine kazne izrečene pravomoćnom osuđujućom presudom.”

- 18 Iz informacija koje su latvijska tijela dostavila u ovom predmetu jasno proizlazi da je trogodišnji policijski nadzor započeo u trenutku u kojem je kazna oduzimanja slobode u trajanju od četiri godine i devet mjeseci bila odslužena. Nakon toga se, u slučaju povrede, upotrebljava aritmetički izračun za određivanje trajanja mogućeg oduzimanja slobode do kojeg bi moglo doći zbog povrede obveza u okviru policijskog nadzora. U skladu s pojmovima koje upotrebljava Sud, čini se da nije bila riječ o donošenju nove sudske odluke o visini kazne koju treba odslužiti, s obzirom na to da je o najduljem trajanju kazne već odlučeno 2015. i na to da je stvarno trajanje dodatne kazne zatvora određeno primjenom formule za pretvorbu propisane u latvijskom pravu. Nije došlo do izmjene vrste ni visine kazne, osim u skladu s prethodno opisanim odredbama latvijskog prava. Nisu uvedene dodatne obveze te nije određeno dodatno razdoblje u odnosu na uvjete koji su prethodno utvrđeni u prvotnoj sudskoj odluci iz 2015. Latvijskim pravom predviđa se najdulje moguće trajanje policijskog nadzora, koje ovisi o kaznenom djelu o kojem je riječ i trajanju početne kazne zatvora.
- 19 Jedino pitanje o kojem je Općinski sud u Zemgaleu trebao odlučiti odnosilo se na to treba li izreći sporednu kaznu, a trajanje te kazne proizlazi iz zakona. S obzirom

na to, ovaj je sud privremeno smatrao da predaju ne treba odbiti zbog toga što kazna izrečena 19. kolovoza 2020. nije predstavljala novu kaznu, u okolnostima u kojima su uvjeti i parametri oduzimanja slobode nakon počinjene povrede bili jasni i provjerljivi te nije bila riječ o novoj odluci ili izmjeni vrste ili visine prvotne kazne. Međutim, to pitanje nije posve jasno. Kazna o kojoj je riječ u ovom predmetu razlikuje se od kazne u presudi Ardic. Iako je mogućnost dodatne kazne zatvora bila sadržana u kazni izrečenoj 2015., na temelju odluke koju je donio Općinski sud u Zemgaleu druga stranka u žalbenom postupku nije bila dužna samo „odslužiti, dijelom ili čak u cijelosti, prvotno određene kazne oduzimanja slobode”. Druga stranka u žalbenom postupku odslužila je kaznu oduzimanja slobode koja joj je prvotno određena te se može tvrditi da se kaznom koju joj je izrekao Općinski sud u Zemgaleu izmijenila vrsta ili visina ranije izrečene kazne time što je kazna policijskog nadzora pretvorena u (dodatnu) kaznu zatvora. Osim toga, Općinski sud u Zemgaleu raspolagao je diskrecijskom ovlašću u pogledu mogućnosti izricanja takve kazne drugoj stranci u žalbenom postupku (ali ne i u pogledu trajanja te kazne). S obzirom na navedeno, ovaj sud ne može zaključiti da je odgovor na pitanje koje se postavlja u pogledu tumačenja i primjene članka 4.a u okolnostima ove žalbe toliko očit da ne ostavlja mjesta nikakvoj razumnoj sumnji. Slijedom toga, ovaj je sud dužan od Suda zatražiti smjernice u skladu s presudom u predmetu C-561/19, Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi (ECLI:EU:C:2021:799) te ovaj sud stoga smatra prikladnim uputiti prethodna pitanja Sudu u skladu s člankom 267. UFEU- a.

Prethodna pitanja [Ponavljaju se pitanja iz prethodno navedene odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku]

[omissis]